

IV dalis

N-18

NOROKO RUMŲ TRILOGIJA

PAVELDĖJIMAS

TOP 10 skaitomiausia autorė Lietuvoje kviečia į naują jaudinantį
nuotyki, kuriame karščiausios fantazijos neturi jokių ribų...

AGNĖ BAUSIENĖ

AGNĖ BAUSIENĖ

IV° dalis

NOROKO RŪMŲ TRILOGIJA

PAVELDĖJIMAS

Romanas

Deimonas

– Eikim, – pasakė balsas, jau spėjęs įgristi per pastarąsias kelias savaites. O gal ir mėnesius. Nebežinau.

– Manai, jam gana? – paklausė kitas, gerai pažįstamas balsas. Jų nemačiau. Visą laiką buvau su užrištomis akimis, kad kankinimai būtų veiksmingesni.

Išgirdau išeinant mane kankinusius vyrus ir užsidarant duris. Tik dabar galėjau atsikvėpti ir leisti sau susiraukti iš skausmo. Nenorėjau jiems suteikti malonumo pamatyti mane kenčiantį. Skaudėjo visą kūną. Jau neprisiminiau, ar buvo bent viena naktis, kai kur nors nemaudė.

Vos tik čia atgabeno, mane pririšo prie medinio kryžiaus, užkimšo burną ir laikė užrištomis akimis. Tokia poza buvo siaubingai nepatogi. Burną užkimšo manydami, kad šūkausiu Elarai arba tiesiog, kad juos nervinsiu. Greičiausiai taip pasielgčiau ir aš.

Man skaudėjo visur. Nežmoniškai. Nebuvo nė akimirkos, kad nejausčiau kūnu tekančio kraujo. Jie

ateidavo kiekvieną dieną ir kankindavo, mėgindami ištraukti iš manęs informaciją. Tačiau aš jiems nieko nesakiau. Geriau tegu mane nužudo, bet savo šeimos paslapčių neišduosiu. O galbūt jiems tiesiog patiko mane kankinti. Nežinojau tikrųjų jų motyvų. Nelabai ir rūpėjo.

Dėl Elaros nebuvau toks tikras. Paskutinį kartą mačiau ją tą naktį, kai mus sučiupo Valenai. Ir nė nenučiuokiau, ką jie gali jai padaryti. Ar ji vis dar gyva? Ar ją kankina taip pat, kaip mane? Negalėjau pakęsti tokių minčių. Stengiausi apie ją negalvoti, bet negalėjau.

Gera pagalvojus, net nežinojau, kur mes. Galbūt pas Velenus Zorione? O gal kažkurioje kitoje vietoje? Nuo pat tos akimirkos, kai sučiupo, man užrišo akis. Jie žinojo apie mano galias, todėl ir neleido matyti. Džiaugiausi, kad bent jau neišdūrė man akių.

Kiekvieną čia praleistą dieną galvojau, kaip galėčiau ištrūkti. Ir vienintelė man į galvą šovusi mintis – privalau nusikratyti akių raiščio. Jei tik galėčiau matyti bent vieną iš vyrų, bent akies krašteliu, galėčiau pabėgti.

Kas antrą ar kas trečią dieną ateidavo kažkoks jaunas vaikinys ir atnešdavo šiek tiek maisto. Nieko įmantraus negaudavau, tik sužiedėjusios duonos ir stiklinę vandens. Maniau, Valenai jau pakankamai prisidirbo

nužudę mano brolių, tad daugiau bėdų nenorėjo ir privalėjo mane palaikyti gyvą. Be to, buvau puikus įkaitas ir derybų objektas, tad mano gyvybė buvo svarbi.

Žinojau, kad vaikinai ateis rytoj, nes nei vakar, nei šiandien maisto negavau, tad jo jau laukiau. Kad ir kaip kvailai ir žeminančiai tai skambėtų.

Stovėdamas pririštas prie medinio kryžiaus nuolat galvojau ir apie savo brolių. Jo paskutinį žvilgsnį į mane ir Elarą. Vos tik prisimindavau Aidaną, man suspausdavo širdį. Niekaip negalėjau susitaikyti su mintimi, kad jis nebėgė... Atrodė, vos iš čia pasprukęs, jį susitiksiu, ir viskas vėl bus taip, kaip anksčiau. Nesusitaikiau ir su mintimi, kad dabar aš sosto pavidėtojas. Taip ilgai to troškau, bet gavęs tokiomis aplinkybėmis, nebeužsėdėjau. Dabar tai atrodė labiau kaip bausmė, o ne dovana.

Buvau siaubingai pavargęs. Bet vos tik užmigdavau, pro duris kas nors įeidavo ir mane pažadindavo. Nors mano miegas nebuvo gilus, tačiau man jo reikėjo bet kokio. Miegoti stovinčiam ir pririštam, kai skauda kiekvieną kūno centimetrą, nebuvo labai patogiu...

Sulig kiekviena diena jaučiau, kaip silpsta mano valia. Jaučiau, kaip senka jėgos, o galva nebe tokia sumani.

Atrodė, kad tampu visai kitu žmogumi. Ir man tai visai nepatiko. Jei greitai metu nesugalvosiu, kaip iš čia ištrūkti, išprotėsiu.

Miegojau gal valandą. O gal ir dvi. Nežinau. Girdėjau tik savo prižiūrėtoją, kuris vis varstė duris, o pravėręs imdavo pagaliu barškinti į metalinį kibirą, kad prabusčiau. Galiausiai nebegirdėjau ir jo. Buvau toks pavargęs ir taip norėjau miego, kad man niekas neberūpėjo.

Nepamenu, kada paskutinį kartą jaučiau savo rankų pirštus. Abi rankos, nuolat laikomos ištiestos į šalis, jau seniai nutirpo. Stengiausi kaip įmanydamas daugiau judinti pirštus, kad tik į juos patektų bent kiek kraujo, bet nebuvau tikras, ar iš tikrųjų juos judinau. Vienintelis privalumas tas, kad kai ateidavo kankinti ir žalodavo mano rankas, aš nejausdavau skausmo. Arba jausdavau tik truputį.

Vaikinas, kuris atnešdavo man maisto, šiandien atėjo anksti. Paprastai jis ateidavo vakare, kai paukščiai už lango jau būdavo nutilę ir jausdavau vakaro vėsą, bet šiandien atėjo paukščiams dar tik pradėjus čiulbėti. Nors mano akys ir buvo uždengtos, bet pro audinį mačiau, kad lauke šviesu.

– Kur aš? – paklausiau jo, kaip ir kiekvieną kartą. Bet, kaip ir visada, jis man nieko neatsakė.

Pajutau prie lūpų priglundančią sužiedėjusios duonos kriaukšlę. Nedvejodamas atsikandau. Jei pirmomis įkalinimo dienomis rodydavau savo charakterį ir atsisakydavau maisto, dabar tokios klaidos nė už ką nedarčiau. Valgyčiau bet ką, ką tik atneštų. Juo labiau, kad žinojau, jog maisto galiu ir nesulaukti. Viskas priklausė nuo Valenų. Mano gyvybė buvo jų rankose.

Kai suvalgiau paskutinį duonos kąsnį, man prie lūpų prigludė stiklinę vandens. Šis buvo toks gaiviantis ir šaltas, jog atrodė, kad nukeliavo ne į skrandį, o pasklido po visą kūną. Norėjau atsigerti dar, bet jau buvau išgėręs viską, ką vaikinai man buvo atnešę.

– Dar, – pasakiau ištroškęs, bet išgirdau tik tolstančius jo žingsnius ir užsiveriančias duris.

Vėl likau vienas. Vienuma ir laukimas, kada kas nors ateis pas mane į vienutę, – tai kita, baisioji, šio įkalinimo pusė. Nors namuose buvau įpratęs būti vienas, bet tai pasirinkdavau pats. O dabar... Kai nežinojau, ko tikėtis kiekvieną kartą subarškant durims, buvo siaubinga.

Tą dieną daugiau nieko nesulaukiau. Kaip ir kitas kelias dienas. Atrodė keista kasdien nepatirti kankinimų.

Jau buvau pripratęs prie skausmo ir tų dviejų vyrų kalbų. Galbūt jie pakeitė taktiką ir dabar mane kankins tylą? O galbūt planuoja ką nors siaubingo ir po kelių dienų ateis su koku nauju kankinimo įrenginiu? O gal jie dabar lankosi pas Elarą? Pasimuisčiau nuo tokios minties. Jei taip, tada geriau tegu ateina pas mane, o ją palieka ramybėje. Nežinau kodėl, bet jaučiau pareigą ją apsaugoti, nors dabar nieko negalėjau padaryti. Prisiekiu Dievais, jei jie kankina Elarą, aš visus išžudysiu...

Elara

Mano suknelė buvo šlapia iki pat juosmens. Pasiraičiau ją ir įmerkiau kojas į šaltą fontano vandenį. Tykstantis vanduo drėkino baltą audinį, bet man tai buvo nė motais. Šiandien buvo karšta diena ir taip galėjau bent šiek tiek atsigaivinti.

Pilis man už nugaros buvo triukšminga. Nuo pat ryto tiek pilyje, tiek jos kieme krykštavo vaikai, o kiek toliau treniravosi vyrai. Buvo gera jausti tokią gyvybę, nes kartais atrodė, kad pilyje niekas negyvena. Ypač lietingomis dienomis. Tada dažniausiai jausdavausi vieniša.

Maloni kambarinė pasirūpino manimi – atnešė šalto vandens su citrina. Tai buvo atgaiva kūnui.

Nors buvo tik rytas, aš jau laukiau vakaro. Norėjau pasikalbėti su Aidanu ir išgirsti, kokia buvo jo diena. Man patiko su juo kalbėtis. Patiko viską veikti su juo. Buvau be galo laiminga, kad tapsiu jo žmona.

Kurį laiką sėdėjau žiūrėdama į saulės nušviestą laibirintą. Dabar jis nebebuvo toks bauginantis, kaip tą

naktį, kai mane užpuolė, o Deimonas išgelbėjo. Dabar jis atrode kaip paprasčiausia krūmų ir šakų krūva. Bet man iki šiol baisu pagalvoti, kas būtų buvę, jei Deimonas nebūtų pasirodęs. Svarsčiau, ar kada nors išdrįsiu nueiti ten viena.

Visas pilies kiemas buvo apsuptas aukštų medžių, tad čia lizdą suko ne vienas paukštis. Buvo gera klausytis jų giesmių. Kai kurie giedodavo anksti ryte, kiti vėlai vakare ir kiekvieno iš jų giesmė mane nugabendavo atgal į namus. Vis svarsčiau, kaip gyvena mano tėvai, brolis ir sesuo. Norėjau juos pamatyti. Norėjau paklausti, kaip jiems sekasi. Galbūt šiandien reikėtų parašyti jiems laišką ir papasakoti apie savo neįtikėtiną gyvenimą pilyje ir kaip viskas pasikeitė nuo to laiko, kai išvykau iš namų. Neabejojau, kad jie liks be žado.

Man begalvojant iš už labirinto išniro du pusnuogiai vyrai. Broliai, kuriuos jau pažinojau.

Aidano plaukai buvo išsitarę ir juos rišanti guma nebeatliko jokios paskirties. Jo veidas šiek tiek išpurvintas ir pavargęs nuo sunkios treniruotės, prasidėjusios dar net neišaušus. Jo kūną dengė tik kelnės, kurios dviejose vietose buvo suplyšusios. Aidanas linksmai šnekučiavosi su ne ką geriau atrodančiu Deimonu. Jo veidas ir krūtinė

buvo nusėti mažais prakaito lašeliais. Barzda, kurios jis niekad neaugino, jau buvo bepradėjusi želti. Rankoje jis nešėsi savo kardą, su kuriuo visada trenirudavosi. Deimono veide taip pat švietė šypsena. Nuoširdi šypsena. Tokią mačiau pirmą kartą.

– Labas, auksaplauke, – pasakė jis ir prisėdo šalia manęs.

Susiraukiau.

– Ar ne karšta? – paklausė prisiartinęs Aidanas ir pasilenkęs pakštelėjo man į kaktą.

Deimonas pasimuistė šalia.

– Dar ne, – pasakiau nusišypsojusi. Negalėjau atitraukti akių nuo jo ištreniruoto kūno. – Todėl ir atėjau anksti ryte, nes šiandien turėtų būti itin karšta diena. – Sulig tais žodžiais Deimonas lengvai priglaudė savo koją prie manosios.

– Kodėl neatėjai pasižiūrėti, kaip mes treniruojamės? Ten tiek daug pusnuogių vyrų, – erzino Deimonas.

– Man pakanka, kiek matau dabar, – pasakiau žiūrėdama į Aidaną ir nekreipdama dėmesio į jo brolių.

– Girdėjai, Aidanai, gali išeiti, jai pakanka manęs, – nusijuokė Deimonas, manydamas, kad sėkmingai paerzino brolių.

– Gal jau baigsi? – supyko Aidanas. Staiga jo veidas tapo nebe toks draugiškas kaip prieš kelias akimirkas.

– Ką baigsiu? – įsitempė Deimonas, apsimesdamas, kad nesupranta, apie ką kalba Aidanas.

– Man jau nusibodo visi tie tavo kandūs juokeliai. Kiekvieną kartą, kai būni šalia Elaros, imi prie jos lįsti, – Aidanas išsitraukė kardą.

– Ei, ei, – staiga atsistojau ir priėjau prie Aidano, – viskas gerai. Aš nekreipiu dėmesio į jo kalbas. Tau tikrai nebūtina karščiuotis, – pamėginau uždėti ranką ant jo, bet Aidanas atsitraukė ir degančiomis akimis spoksojo į savo kvailai juokaujantį brolį.

– Būtina. Nespėsi nė suprasti, kaip jis apsuks tave aplink pirštą ir pasinaudos. Aš to tikrai neleisiu.

– Gal jau nustok kalbėti apie mane? – pakilo iš vietos Deimonas ir taip pat išsitraukė kardą. – Man jau pabodo, kad viską darai už mane.

– Nesipykit, – pasakiau kiek pakėlusi balso toną, bet atrodė, kad jie manęs nė negirdi.

– Jei nori žmonos, eik ir susirask. Jei nori ką nors veikti gyvenime, eik ir susigalvok. Nustok geisti visko, kas atitenka man, – supyko Aidanas.

– Puikiai pasakyta, brolau. Atitenka. Čia ir yra problema. Tau viskas atitenka, net jei dėl to ir nesistengi, –

Deimonas dar labiau įsitempė. Nujaučiau, kad viskas baigsis bloguoju. – Tau atitenka sostas, tau atitenka Elara, tau atitenka tėvų meilė. O kas, jei aš viso to noriu? Kas, jei noriu, kad pradingtum iš mano gyvenimo, o kartu su tavimi ir visos mano problemos?

– Tada imk ir pirmą kartą padaryk tai, ko nori pats. Kaukis su manimi ir tas, kuris laimės, turės viską. Argi ne to nori?

Klausiau ir negalėjau patikėti tuo, ką girdėjau savo ausimis.

– Prašau, liaukitės, – pasakiau užsidengusi ausis, tarsi tai padėtų juos sustabdyti.

– Pirmą kartą tau pritariu, – pasakė Deimonas ir nieko nelaukęs puolė brolio link.

Šaižus metalo skimbčiojimas nuaidėjo visame pilies kieme. Visi buvę aplinkui išsilakstė, o degančios abiejų brolių akys nieko gero nežadėjo.

Tokie sapnai kankino mane beveik kiekvieną naktį, kiek tik man tekdavo užsnūsti. Vis sapnuodavau Deimoną ir Aidaną, besipliciančius ir bekovojančius tarpusavyje, ir man tai labai nepatiko. Gerai, kad tai tebuvo sapnai. Nežinau, ar būčiau pakentusi tokius kivirčius realybėje.

Tačiau net ir miegodama negalėjau pailsėti. Kiekviena naktis ar bent jau miego metas buvo kupinas skausmo ir siaubingų sapnų. Atsikėlusį verkdavau dėl to, ką buvau susapnavusi, ir man prireikdavo ilgo laiko, kol galiausiai išmesdavau šiuos reginius iš galvos, o tada vėl ateidavo naktis ir viskas prasidėdavo iš naujo.

Kiekviena diena buvo sunkesnė už praėjusią. Jaučiausi siaubingai. Kaskart, kai tik užmigdavau, nors čia miegojau nedaug, sapnuose šmėžuodavo Aidano veidas. Kėdė, ant kurios sėdėjau, buvo baisiai nepatogi. Žūtbut norėjau atsistoti ir prasivaikščioti, prajudinti raumenis, bet negalėjau. Virvės, kuriomis buvau pririšta, jau seniai įsirėžė į odą. Mačiau, kaip kruvina žaizda ant mano riešų kiekvieną dieną vis labiau plečiasi. Buvau purvina.

Kambarys, kuriame mane laikė, buvo tamsus ir mažas. Kai, ištirpus žvakėms, jaunas vaikinys ateidavo jas pakeisti, galėdavau matyti drėgnas, akmenines sienas ir grindis. Kambaryje nebuvo langų, tad nė nenutuokiau, kada diena, o kada naktis. Valgyti taip pat gaudavau tik kartą per dieną. O maistas tikrai nebuvo geras. Nors, turbūt, reikėtų džiaugtis, kad manęs nemarina badu.

Nenutuokiau, kur esu, bet spėjau, kad pas Valenus. Niekur kitur būti negalėjau.

Paskutinis dalykas, kurį prisiminiau, buvo Valenų vyrai, mušantys Deimoną. Svarsčiau, kur jis? Ar dar gyvas? Ar jį laiko čia pat, kur ir mane?

Kiekvieną dieną ausis ištempusi klausydavausi, tikėdamasi išgirsti jo balsą gretimame kambaryje, bet čia buvo tylu. Galbūt aš čia viena, o jį nužudė dar oloje? Nuo tokių minčių gerklėje susikaupė kartėlio gumulas. Buvo baisu pagalvoti, kad likau viena tarp visiškai nepažįstamų ir gero man nelinkinčių žmonių.

Deimonas buvo mano vienintelė viltis iš čia ištrūkti, nes savo galimybėmis abejoju.

Ramybės nedavė begalė kitų minčių. Čia būdama galėjau tik galvoti. Tai ir dariau.

Kiekvieną dieną prisimindavau tą naktį oloje. Tikrai pamenu, kad išgėriau šaltinio vandens, bet kol kas nepajutau turinti jokių galių. Galbūt tas vanduo man neturėjo jokio poveikio? Aidanas sakė, kad taip gali nutikti. Tikriausiai reikėtų džiaugtis, kad tas vanduo manęs nepribaigė, kaip yra buvę istorijoje. Vis svajoju įgyti kokias nors ypatingas galias, bet greičiausiai aš niekuo neypatinga. Gal taip ir geriau.

Kita mintis, besisukanti galvoje, buvo skaudi. Labai skaudi. Stengiausi apie Aidaną galvoti kuo mažiau, bet negalėjau. Jo vardas, veidas, prisilietimai, kartu

praleistas laikas nuolatos sukosi galvoje. O kai tik apie jį pagalvodavau, mano skruostais pradėdavo risti ašaros. Mintys apie jį keldavo net fizinį skausmą, man pradėdavo durti širdį.

Svarsčiau, kiek laiko aš čia uždaryta. Ar kas nors iš Everynų žino, kad aš gyva? Ar jiems iš viso tai rūpi? Ar kas nors manęs ieško, ar tiesiog numojo ranka? Ar mano šeima žino visas naujienas? Kad turėjau tapti karaliene, o dabar esu įkalinta karalystės priešų? O kaip mano brolis? Ar jis saugus?

– Nagi, neturime laiko. Privalome nueiti ir pas jį, – pasakė pažįstamas balsas, prasivėrus durims.

– Gerai, gerai, – pasakė kitas vyriškas balsas. Jo balso girdėjau nepasitenkinimą.

– Na, meilute, – pasakė pirmasis vyras ir pradėjo artintis prie manęs. Jis atrodė grėsmingai. Aukštas, tamsių plaukų, su keliais šviežiais randais veide. – Ar nori pasilinksminti?

– Regis, sakei, kad neturim laiko? – paklausė antrasis vyras, nešinas kažkokia dėže. Dažniausiai jose jie atsinešdavo įrankius, kuriais mane gąsdindavo.

– Užsičiaupk, – paliepė pirmasis ir atidaręs atsineštą dėžę išsitraukė nedidelį peilį.

Skaitykite likusius
222 iš 240 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Pasinerkite į nežabotos fantazijos,
kilnių jausmų, jaudinančių nuotykių, subtilios romantikos ir
karštos erotikos pasaulį!

Deimonas ir Elara kali bokšte, Zoriono karaliaus sūnaus
Oto Valeno nelaisvėje. Valeno vyrai kankinimais bando
priversti juos pasakyti, kur yra kiti šuliniai su magiškuoju
vandeniu. Vis dėlto Deimonui pavyksta sukurti pabėgimo
planą ir jaunuoliai pabėga.

Kelionė namo – ilga ir sudėtinga. Savaites jie keliauja naktimis,
o miega dieną, alkis ir baimė – nuolatiniai jų palydovai. Tačiau
ne viskas šiame kelyje tik juoda – Deimonas moko Elarą kautis
bei ugdyti savo galias, kurias ji įgavo išgėrusi magiško vandens.
Be to, nors abu gedi Aidano, abipusiai jausmai vis stiprėja, kol
juos vainikuoja stebuklinga naktis prieplaukoje...Bet po kartu
praleistos nakties juos vėl suranda Valenai. Jaunuoliams
pasiseka juos nugalėti ir grįžti namo.

Pilyje Deimonas ruošiasi karūnacijai – jis turi tapti naujuoju
Noroko karaliumi, o Elara, pasijutusi nereikalinga,
pabėga...Deimonas išvyksta jos ieškoti.

Ar gražūs jausmai nugalės visas kliūtis? Ar bus atstatyta taika tarp
dviejų karalysčių? Ar Elara išmoks naudoti savo galias? Ar Otas
Valenas susitarkys su pralaimėjimu, ar ir toliau liesis kraujas?

**JUMS
TAIP PAT PATIKS**

MAGIŠKA, KUPINA ADRENALINO IR EROTIKOS MEILĖS ISTORIJA

*Jeigu mėgstate fantasy ir meilės romanus, žavėtės romantika ir
nuotykiams, privalote perskaityti romaną „Paveldėjimą“.*

OBUOLYS

anno 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-632-8

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Vinėlio nuotrauka: © Al. Shutterstock
Šaltinis žmogų yra gražus